

О! Колко е грозно събужданъето пръвъ първата нощъ въ тъмница! «Боже! извикахъ азъ (като познахъ дѣ сжмъ), възможно ли е? Азъ тука! И това не е сънуване! Дѣто ще рече, вчера ли ме задрѣхъ? И вчера ме турихъ подъ тоя дългъ испитъ, който ще се продължи утрѣ, и ще се свърши. . . . Кой го знае? Да, това сжмъ азъ сжщиятъ дѣто прѣдъ да заспѣхъ, снощи, толкова плакахъ като си напомнювахъ родителитѣ.

Свършената тишина, почивката, късиятъ сънъ, които бѣхъ съживили силитѣ на умѣтъ ми, гледахъ се да сж направилъ у мене сто пѣти по-голъма силата на скърбта; и, въ това отдалечяване отъ сѣко развлѣчене, отчаянъето на ония дѣто ги обичяхъ, а най-много на баща ми и на майка ми като сж се научили за запиранъето ми, изобразяваше се въ умѣтъ ми съсъ една сила която не могъ да изрекъ.

«Сега, казвахъ си азъ, тѣ си спѣхтъ още тихъ сънъ, или може да сж будни, та да мислѣхтъ за мене умилно, безъ да прѣдвиждатъ дѣ сжмъ азъ! Охъ! Колко ще бѣдхтъ тѣ честити ако оставятъ тоя свѣтъ прѣди да се научѣхтъ у Туринъ за злощастнето ми! Кой ще имъ даде сила да устоѣхтъ на тоя ударъ?»

Единъ вѣтрѣшенъ гласъ се видяше да ми казва: «Оня, когото обичятъ сичкитѣ натѣжени; кому сичкитѣ се молѣхтъ и го усѣщатъ у себеси! оня, който даваше на една майка силата за да съдружи сина си до Голгота, и да стои подъ кръстѣтъ! приятелятъ на злочеститѣ, приятелятъ на сичкитѣ хѣра!»

Тука, за пръвъ пѣтъ, религията вѣстѣржествува въ сърдцето ми; и тая дарба, дължѣхъ я на синовниата любовь.

До тогава не бѣхъ безъ религия, нѣ сѣкоги я из-